

[Indenrigsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven gav — forstod jeg — det ærede Medlem Hr. Hækkerup Ret i, at der ikke var nogen egentlig Anledning til at fastsætte Grænser i Loven. Det ærede Medlem var rede til en Forhandling paa dette Punkt, og det var det ærede Medlem Hr. Hækkerup jo for øvrigt ogsaa; men han mente dog, at man i saa Henseende skulde være overordentlig varsom. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i, at man paa dette Punkt skal være varsom; man maa nemlig passe paa at sætte disse Grænser saaledes, at man tør formene, at der bliver stillet til Disposition et under ordinære Forhold tilstrækkeligt Beløb, og man maa sætte dem saaledes, at der, naar man husker paa, at her er Tale om en rent midlertidig Hjælp i denne eller hin vanskelige Situation, som kan indtræde for den, der i øvrigt ernærer sig selv, kan være et Beløb til Disposition til den enkelte, som i de fleste Tilfælde i en saadan Situation vil vise sig tilstrækkeligt.

Om disse Grænser nu er fundet ved de Tal, som findes i Lovforslagets §§ 2 og 4, ja, det kan vi forhandle om. Til en saadan Forhandling erklærer jeg mig fuldt rede. Jeg er af den Opfattelse, at jeg meget vel er i Stand til at begrunde de Grænser, som her er fastsat, og begrunde dem ved de Oplysninger, der foreligger for mig, og hvoraf en Del jo ledsager det her foreliggende Lovforslag.

Det er klart, at naar der, som der hidtil har været, er fuldstændig fri Bane for Ydelsernes Størrelse pr. Indbygger i Kommunen, kan de komme til at ligge højest variabelt; og vil man ikke give Plads for Muligheder, som det økonomisk vilde være uforsvarligt at aabne Adgang til, saa er det klart, at naar man fastsætter Gennemsnitsbeløbet som Maksimalgrænser, saa kommer disse til at ligge under somme Kommuners hidtidige Behov, og de kan komme til at ligge over andres. Derom er der ingen Tvivl. Men jeg vil dog i denne Forbindelse gøre det ærede Medlem Hr. Mads Larsen opmærksom paa, at jeg har ladet foretage en Undersøgelse for samtlige Landkommuner i to af Landets Amter, og det er for Landkommunernes Vedkommende kun ganske faa i disse to Amter, som, hvad Forbruget pr. Indbygger i Kommunen angaar, ligger over den Begrænsning, der her er sat, medens det store, store Flertal ligger langt under den Grænse, der er fastsat.

Og naar det ærede Medlem Hr. Hækkerup siger, at han ikke finder nogen som helst Begrundelse for den Trindeling, som

her er foretaget, 3 Kr. 50 Ø. i Hovedstaden, 3 Kr. i de større Byer o. s. v. indtil 1 Kr. i Landkommuner og Flækker, saa ligger Begrundelsen i selve det Forbrug, som i de fleste af disse Kommuner har fundet Sted. Det er Udtryk for, hvad man i 1926—27, da den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse endnu var virksom, har brugt gennemsnitlig indenfor de forskellige Typer af Byer, som der her er Tale om.

Denne Aftrapning er derfor særdeles vel begrundet, og det har ikke hermed været Hensigten at foretage en almindelig Begrænsning af Kommunernes Bevillingsret. Bevillingsretten vil være ganske uskadt indenfor de allerfleste Kommuner under de Grænser, her er fastsat, men der vil ganske vist overfor somme Kommuner ved disse Grænser blive gjort et alvorligt Indgreb i den Bevillingsret, de har misbrugt i de senere Aar.

Jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Hækkerup fæste sin Opmærksomhed ved Bilag 3 til Lovforslaget. Det ærede Medlem vil da faa en klar Forestilling om, hvad det er for en Udvikling, vi i de senere Aar her har gennemløbet. Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven vil ogsaa, naar han tænker over disse Tal, faa nogen Forstaaelse, i hvert Fald større end den, han gav Udtryk for i sit Indlæg, af, hvorfor det vil være nødvendigt at fastsætte Maksimumsbeløb og Maksimumsgrænser.

Af Tallene i Bilag 1 vedrørende en Kommune som f. Eks. Nørresundby Kommune, som, hvis jeg husker ret, i Regnskabsaaret 1920—21 anvendte et Beløb af i hvert Fald ikke over 1 Kr. pr. Indbygger til Hjælpekassehjælp, men som nu i kolossale Spring er naaet op til at anvende i alt mellem 70 og 80 000 Kr. — det vil sige over 10 Kr. pr. Indbygger i Kommunen — til Hjælpekassen, vil det ærede Medlem vist, naar han sammenligner Nørresundby med Byer af tilsvarende Størrelse og Byer, i hvilke tilsvarende Forhold er til Stede, være paa det rene med, at her har man brugt Selvbestemmelsesretten paa en Maade, jeg uden Betænkning vil karakterisere som et Misbrug.

Nu har det ærede Medlem Hr. Hækkerup ganske Ret i, at hvor der bruges, kan der ogsaa misbruges. Jeg vil ikke benægte Rigtigheden deraf, men ligefrem kæle for Misbrugene, at sørge for, at der er Plads for dem, skulde jeg tro, at det ærede Medlem ikke nærer noget Ønske om. Jeg tror, jeg kender ham tilstrækkeligt til at vide, at saadant Ønske kan han ikke nære, og at det, som er Formaålet med dette Lov-